

Sygn. akt: I C 721/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Mirosława Dykier - Ginter
Protokolant:	sekretarz sądowy Marta Trzebiatowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 stycznia 2020 roku w C.

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko A. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt IC 721/19 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w B. wniósł w dniu 16 lipca 2019 roku pozew przeciwko A. P. na podstawie weksla o zapłatę kwoty 8.761,75 zł z odsetkami umownymi w wysokości równej dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 28 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, do rozpoznania w postępowaniu nakazowym. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż poprzez podpisanie weksla dnia 17 stycznia 2019 roku roku pozwany zobowiązał się do zapłaty w dniu 27 czerwca 2019 roku kwoty wskazanej na wekslu w wysokości 8.761,75 zł. Dlatego w dniu 28 maja 2019 roku powód wezwał pozwanego do wykupu weksla, jednak pozwany nie dokonał wpłaty. Powód wskazywał, że weksel został wystawiony przez pozwanego na zabezpieczenie zwrotu całego zadłużenia z tytułu pożyczki udzielonej przez powoda na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 17 stycznia 2019 roku. Zgodnie z twierdzeniem powoda na dochodzoną pozew należność składa się suma pozostała do zapłaty rat pożyczki oraz należne maksymalne odsetki za opóźnienie zgodnie z art. 481§2¹ k.c. za każdy dzień opóźnienie w płatności Powód podkreślał, iż pozwany podpisując własnoręcznie kalendarz spłat znał doskonale wysokość swojego zobowiązania i termin płatności. Powód powołał się na deklarację wekslową podpisaną przez pozwanego, która określa granice wypełnienia weksla.

W dniu 30 lipca 2019 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie stwierdził brak podstaw do wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, wskazując, iż odsetki objęte żądaniem pozwu nie wynikają z treści weksła.

Pozwany A. P., pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie przedłożył odpowiedzi na pozew, nie stawiał się na wyznaczonej rozprawie, nie złożył w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

Sąd ustali następujący stan faktyczny:

W dniu 17 stycznia 2019 roku powód (...) S.A. w B. zawarł z pozwanym A. P. umowę pożyczki gotówkowej nr (...).

(okoliczności faktyczne uznane za prawdziwe w oparciu o art. 339 § 2 k.p.c. wynikające z twierdzeń powoda zawartych w pozwie)

W dniu 17 stycznia 2019 roku pozwany wystawił weksel własny in blanco na rzecz (...) S.A. w B. z adnotacją „nie na zlecenie”. W deklaracji wekslowej wystawcy weksła z dnia 17 stycznia 2019 roku określono, iż weksel wystawiony został na zabezpieczenie całego zadłużenia z tytułu pożyczki udzielonej przez (...) S.A. w B. na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 17 stycznia 2019 roku, na które składają się całkowita kwota do zapłaty oraz należne maksymalne odsetki za opóźnienie liczone zgodnie z art. 481§2¹ k.c. za każdy dzień opóźnienie w płatności każdej raty. Pożyczkobiorca upoważniał pożyczkodawcę do wypełnienia weksła – wpisania domicyliatu i wypełnienie weksła na sumę odpowiadającą zadłużeniu wobec pożyczkodawcy wynikającej z umowy pożyczki. Przy czym pożyczkodawca miał prawo uzupełnić weksel oraz dochodzić na tej podstawie zobowiązania przez sądem min. gdy opóźnienie w płatności kwoty równej wartości jednej pełnej raty przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

(dowód: weksel złożony do depozytu -o treści zgodnej z kserokopią dołączanej do akt na k. 5 - oraz deklaracji wekslowej k. 8)

W piśmie z dnia 28 maja 2019 roku, w którym jako adresata wskazano pozwanego, powód zawarł oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki nr (...) z dnia 17 stycznia 2019 roku wraz z wezwaniem do wykupu weksła. Powód wskazał, iż ze względu na poważne naruszenie postanowień umowy (...) polegającej na nie płaceniu zobowiązań umownych zgodnie z ustalonym kalendarzem spłat, składa oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki z zachowaniem 30 - dniowego terminu co czyni wszystkie zobowiązania pozwanego dotyczące umowy wymagalnymi. Jednocześnie powód zawiadamił pozwanego, iż zgodnie z postanowieniami umowy oraz deklaracji wekslowej wypełniony został weksel in blanco wystawiony przez pozwanego. Powód wezwał pozwanego do wykupu weksła w ciągu 30 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową, informując jednocześnie, iż oryginał weksła dostępny będzie do wglądu w siedzibie spółki. Powód określił również, iż dług pozwanego na dzień sporządzenia pisma wynosił 8.761,75 zł w tym kwota 8.750,00 zł z tytułu nie spłaconej pożyczki oraz kwota 11,75 zł z tytułu umownych odsetek w związku z brakiem spłaty rat za każdy dzień zwłoki.

(dowód: kopia wezwania pisma k. 6).

Powód wypełnił weksel in blanco na kwotę 8.761,75 zł, określając termin zapłaty na dzień 27 czerwca 2019 roku.

(dowód: weksel złożony do depozytu -o treści zgodnej z kserokopią dołączanej do akt na k 5)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należał oddalić.

W niniejszej sprawie pozwany A. P. nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawiła się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedziała się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu nie wniosła też o rozpoznanie sprawy pod jej nieobecność.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, sprawa niniejsza podlegała rozpoznaniu zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu obowiązującym przed zmianą wynikającą z tej ustawy.

Stosownie do przepisu art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Przepis art. 339 § 2 k.p.c. ustanawia domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej sprawy i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco (uzasadnienie wyr. SN z 18.2.1972 r., [III CRN 539/71](#), [Legalis](#)). Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (porównaj wyroki Sądu Najwyższego z dnia : 7.6.1972 r. [III CRN 30/72](#), 31.3.1999 r., [I CKU 176/97](#), 6.6.1997 r., [I CKU 87/97](#), 15.3.1996 r., [I CRN 26/96](#), 15.9.1967 r., [III CRN 175/67](#)).

Treść przepisu art. art. 339 § 2 k.p.c. wskazują, iż domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, jeżeli budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Z brzmienia przepisu wynika, że chodzi tu o kwalifikowaną postać wątpliwości, a mianowicie muszą być one uzasadnione. Te uzasadnione wątpliwości mogą powstać, np. gdy podane w pozwie okoliczności stają w sprzeczności z faktami powszechnie znanymi ([art. 228 § 1 k.p.c.](#)) lub faktami znanymi sądowi urzędowo ([art. 228 § 2 k.p.c.](#)). Uzasadnione wątpliwości mogą też powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie do stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (porównaj komentarz do art. 339 k.p.c. pod redakcją Zieliński - system [Legalis](#))

W przypadku, gdy sąd poweźmie wątpliwości co do zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości, co do faktów bądź ustalenia, czy powód zmierza do obejścia prawa (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. [III CRN 30/72](#), wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973r. [III CRN 59/73](#), wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. [I CKU 176/97](#), wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. [I CRN 26/96](#)). Podkreślenia wymaga fakt, iż zgodnie z ogólnym ciężarem dowodowym to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuj - jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W toku niniejszego procesu pozwany nie podjął obrony. Zostały więc spełnione przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednak w ocenie sądu brak było podstaw do ustalenia stanu faktycznego jedynie w oparciu o twierdzenia powoda zawarte w uzasadnieniu pozwu. W uzasadnianiu pozwu przedstawiając stan faktyczny sprawy ogólnikowo tylko odwołał się do treści wystawienia przez pozwanego weksla oraz powoływał się na deklarację wekslową, bez odwołania się do jej treści. Określony w sposób wybiórczy i lakoniczny stan faktyczny uzasadniał wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i wymuszał przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Jako dowody w sprawie powód zaoferował jedynie weksel, wypowiedzenie umowy wraz z wezwaniem do wykupu weksla oraz deklarację wekslową. Ustalony stan faktyczny sprawy nie daje podstaw do uwzględnia powództwa.

Sąd ustalił, iż pozwany był wystawcą weksla in blanco - gwarancyjnego wydanego powodowi dla zabezpieczenia roszczeń z łączącej ich umowy pożyczki. Takiemu posiadaczowi weksla (remitentowi czyli pierwszemu wierzycielowi) przysługuje w odniesieniu do wystawcy zarówno roszczenie ze stosunku podstawowego, jak i z weksla. Wybór roszczenia należy do wierzyciela. W niniejszej sprawie toczącej się pomiędzy wystawcą a remitentem podstawa faktyczna powództwa dotyczyła weksla. W celu rozpoznania sprawy należało więc zbadać czy weksel przedstawiony przez powoda czyni zadość wszystkim wymogom formalnym określonym w prawie wekslowym oraz czy może być on podstawą dochodzenia roszczeń w niniejszej sprawie.

Powstanie zobowiązania wekslowego jest uzależnione od spełnienia pewnych przesłanek. Wśród nich można wyróżnić przede wszystkim wymagania o charakterze formalnym, określone w art. 1 i 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U. z 2016 r. poz. 160). Dokument, który nie czyni zadość tym wymaganiom, nie może być uważany za weksel trasowany (art. 2) lub weksel własny (art. 102) i - tym samym - uzasadniać czyjegokolwiek zobowiązania wekslowego.

Załączony do pozwu jako dowód w sprawie weksel, jest wekslem własnym - w treści weksla znajdują się adnotacje – „sola weksel”, „nie na zlecenie”. Złożony weksel zawiera wszystkie cechy weksla własnego wymienione w art. 101 ustawy Prawo wekslowe. Stosownie do tego przepisu weksel własny zawierać winie:

- 1) nazwę "weksel" w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono;
- 2) przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej;
- 3) oznaczenie terminu płatności;
- 4) oznaczenie miejsca płatności;
- 5) nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana;
- 6) oznaczenie daty i miejsca wystawienia wekslu;
- 7) podpis wystawcy wekslu.

Dokument mający cechy określone w art. 101 ustawy Prawo weksle stanowi weksel własny. Istnienie dokumentu o cechach weksla własnego nie przesądza jednak samo przez się o zobowiązaniu wekslowym osoby na nim podpisanej.

Powszechnie przyjmuje się, że źródłem zobowiązania wekslowego jest umowa dochodząca do skutku poprzez wydanie remitentowi podpisanego przez wystawcę weksla, przy czym czynności prawne, z których wynikają zobowiązania wekslowe, nie określają celu gospodarczego lub społecznego wynikającego z nich przysporzenia. Określa go dopiero umowa leżąca u podstaw zaciągnięcia zobowiązania wekslowego, wskazująca tzw. stosunek podstawowy (kauzalny) dla tego zobowiązania (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 maja 2014 roku w sprawie V CSK 376/13).

Odpowiedzialność z weksla opiera się na treści weksla. Skutki prawne wystawienia weksla powstają z mocy podpisania dokumentu i dla dłużnika wekslowego zobowiązanie wekslowe odrywa się od causae, która doprowadziła do podpisu i staje się zobowiązaniem abstrakcyjnym. Abstrakcyjność weksla oznacza, że jego posiadacz może na jego podstawie wytoczyć powództwo przeciwko zobowiązanym z weksla

Chociaż zobowiązanie z weksla jest – co do zasady zobowiązaniem abstrakcyjnym, to jednak reguła ta doznaje wyłomu w przypadku weksli in blanco. W stosunku pomiędzy wystawcą, a remitentem samodzielność zobowiązania ulega znacznemu ograniczeniu, z uwagi na możliwość podniesienia przez wystawcę zarzutów ze stosunku podstawowego (kauzalnego) oraz z weksla. Do procesu prowadzonego na podstawie tak wystawionego weksla wypełnionego później

przez wierzyciela wekslowego, do odpowiedzialności pozwanego i zakresu postępowania zastosowanie ma bowiem art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U. z 2016 r. poz. 160). W przypadku jednak sporu pomiędzy wystawcą weksła własnego in blanco i remitentem zobowiązany może podnosić zarówno zarzuty formalne dotyczące treści weksła jak i zarzuty osobiste wynikające ze stosunku podstawowego będącego przyczyną prawną zobowiązania wekslowego. W wypadku sporu pomiędzy remitentem a wystawcą weksła własnego nie mają bowiem zastosowania ograniczenia wynikające z art. 10 i art. 17 Prawa wekslowego, które służą zagwarantowaniu pewności obrotu wekslowego i aktualizują się dopiero w chwili przeniesienia weksła na zasadach prawa wekslowego (porównaj wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2006 roku w sprawie II CSK 205/2006 i z dnia 20 czerwca 2008 roku w sprawie IV CSK 65/2008).

W tym miejscu wskazać należy stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 września 2017 r. I ACa 917/16, które sąd w niniejszym składzie w pełni podziela. Sąd ten wskazał, iż należy mieć na uwadze, że celem wystawienia weksła in blanco jest uzyskanie przez wierzyciela dodatkowego zabezpieczenia wekslowego umożliwiającego uzyskanie zaspokojenia roszczeń wynikających z określonego stosunku prawnego w wysokości wynikającej z tego stosunku lub roszczeń, które mogą wyniknąć w przyszłości, a ich wysokość jest w dacie wystawienia weksła nieznana. Innymi słowy, zobowiązanie wekslowe zabezpiecza określony stosunek zobowiązaniowy. Ten stosunek podstawowy określa cel udzielonego poręczenia wekslowego i ogranicza jego samodzielność prawną (...) Weksel in blanco w obrocie gospodarczym pełni przede wszystkim funkcję gwarancyjną, która polega na tym, że strony zawierające umowę chcą zabezpieczyć ewentualne roszczenia mogące z niej wyniknąć, ale nie są w stanie w momencie zawarcia umowy oznaczyć np. wysokości tych roszczeń lub daty płatności. Weksel gwarancyjny jest to więc weksel in blanco złożony na zabezpieczenie zachodzącego między wystawcą weksła a osobą, której weksel jest wręczany, stosunku umownego, np. udzielonego kredytu, udzielonej pożyczki. Weksel in blanco może przy tym zabezpieczać także wierzytelności przyszłe i warunkowe. Zakres zabezpieczenia w przypadku weksła in blanco wynika jednak z treści zawieranej deklaracji wekslowej, co oznacza, że weksel może być wypełniony tylko wówczas, gdy zajdą okoliczności ustalone w porozumieniu zawartym między wystawcą a osobą, której weksel zostaje wręczony.

W przypadku wystawienia weksła własnego in blanco w celu zabezpieczenia wierzytelności remitenta wobec dłużnika dokument ten najczęściej nie zawiera w momencie wystawienia przyrzeczenie bezwarunkowego zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej. Dla osiągnięcia celu zabezpieczenia konieczne jest jego uzupełnienie dokonane przez wierzyciela wekslowego. Sposób wypełnienia weksła określone porozumienie wekslowe – umowa dotycząca warunków jego wypełnienia.

Zobowiązanie wekslowe w przypadku weksła in blanco powstaje więc jedynie w następstwie wypełnienia weksła, zgodnie z porozumieniem co do jego uzupełnienia. Mimo istnienia dokumentu o cechach weksła własnego zobowiązanie osoby na nim podpisanej może nie powstać np. z powodu braku zdolności do czynności prawnych, sprzeczności złożonego oświadczenia woli z ustawą (wyrok Sądu Najwyższego z 19 marca 1998 roku w sprawie I PKN 560/97), a w wypadku gdy tak, jak w niniejszej sprawie, dokument w chwili wręczenia go kontrahentowi był wekslem in blanco - z powodu wypełnienia go niezgodnie z upoważnieniem osoby wręczającej blankiet (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1999 roku w sprawie I CKN 51/98).

Zasada ta nabiera szczególnego znaczenia w przypadku wręczenia weksła w celu zabezpieczenia pożyczki udzielanej konsumentowi, do której zastosowanie mają przepisy ustawy o kredycie konsumenckim (tj. z dnia 16 maja 2019 r. - Dz.U. z 2019 r. poz. 1083), a niewątpliwie taki charakter miała umowa pożyczki zawarta między stronami niniejszego procesu. Przepisy tej ustawy zawierają ograniczenia dotyczące stosowania tej formy zabezpieczenia kredytu konsumenckiego odnoszące się min. do możliwości zbywania wystawionego przez konsumenta weksła. Stanowi o tym to w szczególności art. 41 powołanej ustawy, z którego wynika, iż weksel konsumenta wręczony kredytodawcy w celu zabezpieczenia świadczenia wynikającego z umowy o kredyt konsumencki powinien zawierać klauzulę „nie na zlecenie” lub inną równoznaczną. Ograniczenie to wiąże niewątpliwie udzielone zabezpieczenie w formie weksła ze stosunkiem podstawowym i stronami tego stosunku podstawowego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż zawarte w pozwie stanowisko o stanie faktycznym sprawy oraz dołączone do pozwu dowody nie uzasadniają wniosków, iż powód odwołuje się w swych twierdzeniach i załączonych dowodach, że wypełnienie przez niego weksla in blanco nastąpiło zgodnie z porozumieniem wekslowym stron.

W odniesieniu do tych okoliczności z treści pozwu wynika jedynie, iż powód wywodził, że granice wypełnienia weksla określa podpisana przez pozwanego deklaracja wekslowa. Co do przesłanek wypełnienia weksla odwołał się natomiast do okoliczności związanej z nieregulowaniem zobowiązania przez pozwanego w terminach – wskazywał, że pozwany składając podpis na kalendarzu potwierdził, iż zna wysokość zobowiązania i termin spłat. W twierdzeniach swoich powód nie wskazywał natomiast, że zaistniały okoliczności, które zgodnie z porozumieniem wekslowym uzasadniały wypełnienia weksla in blanco w przypadku nie regulowania należności. W takiej sytuacji porozumienie wekslowa jednoznacznie wskazywało przesłanki umożliwiające powodowi wypełnienie weksla in blanco. Porozumienie to określało, iż wypełnienie weksla związane z opóźnieniem w terminie płatności nastąpić mogło jedynie, gdy opóźnienie w płatności równej jednej racie przekroczy 30 dni po uprzednim wezwaniu do zapłaty w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Powód w niniejszej sprawie nie wywodził, iż zaistniały takie okoliczności. W szczególności, iż pozwany pozostawał w opóźnieniu w zakresie płatności w takim okresie i w takiej wysokości i to zarówno w momencie wzywania o zapłatę jak i wypełniania weksla. Okoliczności tych powód nie podaje również w treści pisma z dnia 28 maja 2019 roku o wypowiedzeniu umowy pożyczki i wezwaniu do wykupu weksla, z którego wynika jedynie, iż podejmowane przez powoda czynności - wypełnienie weksla, wezwanie do jego wykupu oraz wypowiedzenie umowy pożyczki - uzasadnione jest „poważnym naruszeniem postanowień umowy polegającej na niepłaceniu zobowiązań umownych zgodnie z ustalonym kalendarzem spłat”. Z pisma tego nie wynika natomiast, że wysokość zaległości oraz okres nieregulowania należności uzasadniał podjęcie tych czynności przez powoda w oparciu o treść porozumienia wekslowego.

W tej sytuacji nie sposób było uwzględnić roszczenie zgłoszone przez powoda. Przedstawiony w uzasadnianiu pozwu stan faktyczny sprawy nie uzasadniał wnioskowania, iż powód wywodził zaistnienie przesłanek uzasadniających wypełnienie weksla zgodnie z porozumieniem wekslowym. Okoliczności tych nie potwierdzają również przedstawione w sprawie dowody.